

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. J.**, zast. Mgr. Jiřím Slovákem, Ph.D., advokátem se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18453/15/5200-10422-711138, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 11 Af 51/2015 - 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 11 Af 51/2015 - 28, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18453/15/5200-10422-711138, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Slováčka, Ph.D., advokáta se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. 18453/15/5200-10422-711138.

Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 5937637/14/2005-24801-109438, kterým byla stěžovateli doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 145 689 Kč. Rozdíl mezi vyměřenou daní a daní tvrzenou v daňovém přiznání činil 684 108 Kč.

[2] V daňovém řízení stěžovatel finančním orgánům sdělil, že vykonává činnost profesionálního hokejisty jako osoba samostatně výdělečně činná. Za tímto účelem mu byl vystaven živnostenský list. Z tohoto důvodu uplatňoval paušální výdaj ve výši 60 % dle § 7 odst. 7 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

[3] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že spornou je povaha stěžovatelovy činnosti. Stěžovatel uplatnil odpočet, který se týká příjmů ze živnostenského podnikání. Žalovaný naopak zastával názor, že nejde o živnost, jak ji vymezuje zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“). Při posuzování povahy činnosti profesionálního hráče městský soud posuzoval, zda v případě činnosti stěžovatele byla naplněna samostatnost, výkon činnosti vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, jakožto znaky živnosti.

[4] Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že znak samostatnosti naplněn nebyl. Stěžovatel je dle smlouvy s klubem povinen dodržovat tréninkový plán, denní a stravovací režim určený trenéry a lékaři klubu. Bez předchozího souhlasu nesmí poskytovat rozhovory médiím. Současně je zavázán účastnit se sportovních soutěží v souladu s pokyny klubu, jakož i reklamních akcí.

[5] Stěžovatel dle napadeného rozsudku nevykonává činnost ani svým jménem, neboť výkony hráče v kolektivním sportu jsou součástí výkonu celého mužstva. Profesionální hokejista se neúčastní soutěže svým jménem, ale pod jménem sportovního klubu. Hráč dále neodpovídá za výsledky své činnosti sám, jelikož odpovědnost za jeho jednání je přenášena na klub. Dle městského soudu tak nešlo o příjmy ze živnosti, ale šlo o příjmy z tzv. jiné samostatné výdělečné činnosti, kam spadají příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností. Činnost stěžovatele tak spadala pod § 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů.

[6] Městský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel namítl, že žalovaný zpochybňuje naplnění znaku samostatnosti dle § 2 živnostenského zákona, ale zároveň uvádí, že stěžovatel dosahoval příjmy z jiné *samostatné* výdělečné činnosti. Znak samostatnosti tak má být naplněn pro účely zákona o daních z příjmů, nikoli však již pro účely živnostenského zákona, což je rozporné. Stěžovatel má za to, že při své činnosti profesionálního hokejisty naplňuje znak samostatnosti též z důvodu, že se stal povinně plátcem daně z přidané hodnoty. K této dani je povinná osoba, která *samostatně* uskutečňuje ekonomickou činnost.

[8] Žalovaný a městský soud spatřují naplnění znaku samostatnosti v tom, že stěžovatel je povinen dodržovat tréninkový plán, denní a stravovací režim a bez předchozího souhlasu nesmí poskytovat rozhovory médiím. Podle tohoto výkladu by však ani žádný individuální sportovec nenaplňoval znak samostatnosti, neboť podobná omezení musí dodržovat také

pokračování

gymnastka či tenista. Podle výkladu žalovaného by ani žádný řemeslník tento znak nenaplnil. Žádný instalatér totiž sám nerozhoduje, které prasklé topení opraví, ale své služby poskytuje na objednávku zákazníků.

[9] Stěžovatel dále namítl, že nenaplnění znaku výkonu činnosti vlastním jménem shledal poprvé až městský soud, žalovaný se k němu ve svém rozhodnutí nevyjadřoval. Stěžovatel je jako profesionální hokejista odměňován za své vlastní snažení. Jeho snahou je sice dosáhnout vítězství, které je připisováno celému týmu. Kolektivní vítězství je však často nezávislé na výkonu konkrétního hráče, který může bez ohledu na výsledek zápasu dosáhnout výborných výkonů např. vysokým počtem vstřelených branek, počtem přihrávek apod. V důsledku individuálních výkonů se pak hráč posouvá v nejrůznějších žebříčcích hodnocení hráčů, v nichž vystupuje pod vlastním jménem.

[10] Již samotná existence celé škály protiargumentů k názoru žalovaného musí vést k aplikaci zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji). Ze všech uvedených důvodů navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[11] Žalovaný uvedl, že právní pojmy, které se nachází v právním řádu, nemají jednotnou definici či obsah. Např. pojem „bezúhonnost“ je třeba vnímat odlišně ve významu, jak jej pojímají jednotlivé právní předpisy. Není proto nic nelogického, když je činnost stěžovatele posouzena jako samostatná ekonomická činnost ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty, jako samostatná činnost ve smyslu zákona o daních z příjmů, ale nikoli jako samostatná činnost dle živnostenského zákona.

[12] Pro posouzení činnosti sportovce je rozhodující obsah jeho smlouvy. Pokud by smlouvu s trenérem uzavřel sám sportovec, nabízel by se v závislosti na dalších skutečnostech závěr o samostatném výkonu činnosti. Naopak za situace, kdy z hráčské smlouvy vyplývají sportovci povinnosti řídit se pokyny trenéra klubu, není zde dána samostatnost.

[13] K námitce, že znak výkonu činnosti vlastním jménem byl poprvé posouzen až městským soudem, žalovaný uvedl, že stěžovatel nenaplnil ani znak samostatného výkonu činnosti, proto se žalovaný nemusel zabývat dalšími znaky.

[14] Žalovaný shrnul, že činnost stěžovatele jako výkonného sportovce byla zcela závislá na jeho klubu a nelze dospět k závěru, že by ji vykonával samostatně. Jelikož nebyly dány žádné pochybnosti ohledně posouzení činnosti stěžovatele, není místo pro aplikaci zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji). Žalovaný ve vyjádření ze dne 23. 6. 2017 navrhl kasační stížnost zamítnout.

[15] Posléze dne 26. 7. 2017 však žalovaný sdělil Nejvyššímu správnímu soudu svůj záměr uspokojit navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., a to s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54 (dostupného z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[16] Stěžovatel v replice uvedl, že různým obsahem pojmu bezúhonnost v rámci celého právního řádu nelze odůvodnit rozdílný přístup k výkladu pojmu samostatná činnost v rámci daňových zákonů. Zákon o živnostenském podnikání a daňové zákony jsou si tematicky

blízké tím, že upravují výdělečnou činnost osob a jejich pojmosloví by tak mělo mít stejný obsah. Dále stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že výkon činnosti profesionálního fotbalisty může být provozován v rámci živnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV. a) Sdělení záměru správního orgánu uspokojit navrhovatele v řízení o kasační stížnosti

[18] Žalovaný v průběhu řízení o kasační stížnosti sdělil Nejvyššímu správnímu soudu svůj záměr ve smyslu § 62 s. ř. s. uspokojit stěžovatele změnou nebo zrušením svého rozhodnutí.

[19] Dle § 62 odst. 1 s. ř. s. platí, že dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil. Po dalším postupu pak dle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

[20] Nejvyšší správní soud shledal, že v nynější věci není postup dle § 62 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti namístě.

[21] Při aplikaci postupu, který zákon určuje pro uspokojení navrhovatele v § 62 s. ř. s., by vznikl problém s náklady řízení před městským soudem, které zde stěžovateli vznikly (stěžovatel zde byl zastoupen advokátem a platil soudní poplatek za žalobu) a jejichž náhrada mu nebyla městským soudem přiznána, jelikož žaloba zde byla zamítnuta. V rozsudku ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 37/2007 - 112, Nejvyšší správní soud k obdobné situaci uvedl, že „o náhradě nákladů řízení již bylo pravomocně rozhodnuto městským soudem v rozhodnutí o zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud proto při zastavení řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele již nemá pravomoc rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě, a to pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Jakkoliv rozhodnutí městského soudu o náhradě nákladů řízení bylo v době jeho vydání správné a odpovídalo (aktuálnímu) výsledku sporu, vzhledem k pozdějšímu průběhu řízení nemůže obstát. Pokud by za popsané situace Nejvyšší správní soud zastavil toliko řízení o kasační stížnosti a přiznal stěžovateli právo na náhradu tohoto řízení, zkrátit by ji na jejích právech na náhradu nákladů řízení o žalobě.“ Citovaná část odůvodnění představuje jeden z důvodů, proč ve věci sp. zn. 8 Afs 37/2007 Nejvyšší správní soud shledal, že nebylo možné postupovat dle § 62 s. ř. s., což se vztahuje i na nynější věc.

[22] Nejvyšší správní soud proto shledal, že za dané procesní situace nelze zastavit řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele, ale je nutné se kasační stížností zabývat

pokračování

věcně. Takto bude garantováno, že stěžovatel nemůže být krácen na svém právu na náhradu nákladů řízení o žalobě.

IV. b) Činnost profesionálního hokejisty z pohledu znaku samostatnosti

[23] Stěžovatel zastává názor, že příjmy z jeho činnosti profesionálního hokejisty jsou příjmy ze živnosti [§ 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů], která není živností řemeslnou, a k těmto příjmům může uplatnit paušální výdaje ve výši 60 % na základě § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů.

[24] Žalovaný naopak zastává názor, že ve stěžovatelově případě nejde o příjmy ze živnosti, nýbrž jde o příjmy z jiné samostatné výdělečné činnosti, které nepatří do příjmů uvedených v § 6 zákona o daních z příjmů. Konkrétně dle něj jde o příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů [§ 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů]. K těmto příjmům je dle žalovaného možné uplatnit paušální výdaje ve výši 40 % nejvýše však do částky 800 000 Kč, a to na základě § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů.

[25] Žalovaný správní orgán a městský soud dospěly k závěru, že u stěžovatele nebyl naplněn znak samostatnosti, jakožto jeden ze znaků živnosti dle živnostenského zákona. Dle § 2 živnostenského zákona je živností „*soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.*“

[26] Nejvyšší správní soud se obdobnou problematikou zabýval v rozsudku ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54, od něhož se ani v nynější věci nehodlá odchýlit. Závěry ohledně naplnění znaku samostatnosti ve smyslu § 2 živnostenského zákona uvedené níže v tomto rozsudku tak vychází z bodů [24] až [30] zmíněného rozsudku sp. zn. 6 Afs 278/2016.

[27] K povaze činnosti profesionálních sportovců v kolektivním sportu se Nejvyšší správní soud vyjádřil zejména v rozsudku ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011 – 78, č. 2510/2012 Sb. NSS. Zabýval se zde však toliko otázkou, zda výkon činnosti profesionálního hokejisty představuje za všech okolností výkon závislé práce. Dospěl přitom k závěru, že činnost profesionálních sportovců je natolik nejasněná a právně v podstatě neupravená, že nabízí relativní smluvní volnost v tom smyslu, že hráčská činnost pro sportovní klub může být smluvně zakotvena jak formou samostatné výdělečné činnosti, tak formou pracovní smlouvy, proto je vždy třeba vycházet z obsahu smlouvy, na jejímž základě je činnost vykonávána.

[28] Jedním z rozlišujících znaků výkonu samostatné činnosti a výkonu závislé práce je prvek samostatnosti. Ten je vykládán jako schopnost či možnost rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě apod. Závislá práce je oproti tomu charakterizována výkonem činnosti jménem zaměstnavatele, podle jeho pokynů a v podřízeném vztahu vůči zaměstnavateli. Povinnost dbát pokynů ovšem není možné coby rozhodné kritérium přeceňovat. Činnost profesionálního hokejisty je přitom aktivitou v tomto ohledu hraniční. Činnost sportovce se často vymyká zákonu č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Mezi prvky činnosti sportovce, pro které je těžko představitelná aplikace zákoníku práce, Nejvyšší správní soud

v bodě [28.] zmíněného rozsudku sp. zn. 2 Afs 16/2011 zahrnul řadu aktivit, které jsou nezbytné pro stoprocentní fyzickou připravenost sportovce či z hledisek marketingových a reklamních. Zmíněné prvky činnosti sportovce se v nynější věci vyskytují. Dle čl. 3.3 smlouvy mezi stěžovatelem a HC Lev má stěžovatel dodržovat sportovní režim stanovený klubem, tréninkový plán a stravovací plán. Má též povinnost se účastnit reklamních akcí klubu a naopak bez předchozího souhlasu neposkytovat rozhory médiím.

[29] Rozhodující pro posouzení povahy činnosti stěžovatele je obsah soukromoprávní smlouvy, na jejímž základě je činnost hokejisty vykonávána, přičemž nelze použít bez dalšího výklad, který obě smluvní strany zjevně chtěly vyloučit. Ze smlouvy profesionálního hokejisty, kterou stěžovatel uzavřel s HC Lev, jasně vyplývá vůle obou smluvních stran upravit vzájemný vztah tak, že stěžovatel bude vykonávat činnost hokejového hráče jako samostatnou výdělečnou činnost. V čl. 1.5 smlouvy se výslovně uvádí, že stěžovatel bude vykonávat svou činnost profesionálního hokejisty v postavení osoby samostatně výdělečně činné. V této smlouvě ze dne 6. 6. 2013 je zmíněno, že se jedná o nepojmenovanou smlouvu ve smyslu § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

[30] Profesionální hráč a sportovní klub mají určitou míru volnosti v tom, jak upraví svůj smluvní vztah (zda půjde o výkon práce zaměstnancem nebo samostatný výkon sportovní činnosti). Daňové předpisy naproti tomu kogentně stanoví režim zdanění jednotlivých samostatných výdělečných činností, a to s ohledem na charakter vykonávané činnosti.

[31] Nejvyšší správní soud nehodlá zpochybnit závěry své předešlé judikatury a uzavírá, že u stěžovatelovy činnosti profesionálního hráče hokeje je splněn znak samostatnosti výkonu této činnosti.

[32] Při tomto závěru nevznikají potíže, na které poukazoval stěžovatel a které s sebou nese výklad žalovaného a městského soudu, tj. výklad, že činnost stěžovatele nenaplnuje znak samostatnosti ve smyslu § 2 živnostenského zákona, ale současně naplnuje znak samostatnosti tak, aby mohlo jít o příjem z jiné samostatné činnosti ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o daních z příjmů. K tomu, proč dle městského soudu a žalovaného nebyl znak samostatnosti naplněn, aby šlo o příjmy ze živnosti [§ 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů], ale byl dle jejich názoru naplněn, aby šlo o příjem z jiné samostatné výdělečné činnosti – příjmy z výkonu nezávislého povolání, které není živností ani podnikáním podle zvláštních předpisů [§ 7 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů], se ani městský soud ani žalovaný správní orgán ve svých rozhodnutích nevyjádřily, což však bylo dáno tím, že stěžovatel v žalobě ani odvolání nežádal objasnit jejich rozdílný náhled na požadavek samostatnosti dle těchto ustanovení.

IV. c) Hodnocení městského soudu nad rámec žalobních bodů

[33] Městský soud shledal, že stěžovatel nevykonává činnost profesionálního hokejisty svým jménem, jelikož jeho výkony jsou součástí výkonu celého mužstva. Šlo o další důvod, proč nepovažoval stěžovatelovu činnost za živnost, mezi jejíž znaky patří i výkon činnosti vlastním jménem. Stěžovatel namítl, že nenaplnění znaku výkonu činnosti shledal až městský soud, jelikož se jím finanční orgány nezabývaly.

[34] Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) soud přezkumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V tomto řízení se přezkumná role soudu koncentruje na posouzení zákonnosti

pokračování

správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, přičemž soud rozhoduje na kasačním principu. Výjimkou je moderační pokuta, k níž lze přistoupit pouze na návrh (§ 65 odst. 3 s. ř. s. a 78 odst. 2 s. ř. s.).

[35] Při hodnocení zákonnosti správního rozhodnutí má soud posoudit, zda správní rozhodnutí ob stojí (zde se vychází z toho, že prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání, resp. o rozkladu tvoří jeden celek), není však možné, aby soud nahrazoval ve správních rozhodnutích neuvedené úvahy správních orgánů a domýšlel jejich odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015 - 57). Odůvodnění správního rozhodnutí musí samo o sobě obstát v předestření důvodů, jež vedly správní orgán k rozhodnutí vyjádřenému ve výrokové části, a musí být v souladu s obsahem správních spisů (viz např. bod 16. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, a bod 40. rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68).

[36] Stěžovateli je proto nutno přisvědčit v tom, že hodnocení znaku výkonu činnosti vlastním jménem nepředstavovalo ze strany městského soudu přezkum správních rozhodnutí, ale dotváření nových důvodů podporujících závěry finančních orgánů, které však samy finanční orgány ve svých rozhodnutích neuvedly. To vše v situaci, kdy k výkonu činnosti vlastním jménem nesměřovaly žalobní námitky. Městský soud proto pochybil, když se ve svém rozsudku zabýval naplněním znaku výkonu činnosti vlastním jménem, jelikož hodnocení této otázky nepředstavovalo posouzení žalobních námitek a nešlo ani o přezkum napadených správních rozhodnutí. To samé platí i o hodnocení městského soudu, že stěžovatel svou sportovní činnost neprovozuje na vlastní odpovědnost, což je dalším znakem živnosti. Ani tuto otázku totiž finanční orgány neotevřely a netýkaly se jí žalobní námitky.

[37] Za této situace nemá význam, aby Nejvyšší správní soud ke kasačním námitkám věcně hodnotil správnost závěrů městského soudu, že ve stěžovatelově případě nešlo o výkon činnosti vlastním jménem. Důvodem je, že při správném postupu městského soudu měl výkon činnosti vlastním jménem zůstat zcela stranou hodnocení.

[38] Jen pro úplnost lze doplnit, že k otázce, zda profesionální sportovec, který se účastní kolektivního sportu, vykonává sportovní činnost svým jménem a na vlastní odpovědnost, se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil, a to v bodech [31] a [32] rozsudku sp. zn. 6 Afs 278/2016 ve vztahu k fotbalistovi. V tomto rozsudku shledal, že sice jednotlivé znaky živnosti, tj. i výkon činnosti vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, nejsou v případě profesionálního fotbalisty naplněny v čisté formě, uznal nicméně, že tuto činnost bylo možno podřadit pod pojem živnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Kasační stížnost je důvodná, proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. Věc však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před městským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[40] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný je tak v dalším řízení

vázán názorem, že u stěžovatelovy činnosti profesionálního hráče hokeje je splněn znak samostatnosti výkonu této činnosti [viz bod [31] a část IV. b) tohoto rozsudku].

[41] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[42] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěch neměl.

[43] Důvodně vynaložené náklady řízení před městským soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. Dále jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a za žalobu (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“. Výše odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč (§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Náklady řízení před městským soudem tvoří i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč spojená v této výši s každým úkonem právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož stěžovatelův zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, dle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení před městským soudem též částka, která odpovídá sazbě této daně, vypočtená z odměny advokáta a náhrad jeho hotových výdajů. Ta v případě řízení o žalobě činí 1 428 Kč (21 % z 6 800 Kč). Důvodně vynaložené náklady řízení před městským soudem dosáhly výše 11 228 Kč (3 000 Kč + 2 × 3 100 Kč + 2 × 300 Kč + 1 428 Kč).

[44] Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměna za dva úkony právní služby – podání kasační stížnosti a repliky (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů spojených s každým úkonem právní služby, která činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna za každý úkon právní služby činí 3 100 Kč (§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Součástí nákladů řízení o kasační stížnosti je dle § 57 odst. 2 s. ř. s. i částka, která odpovídá sazbě daně z přidané hodnoty a která v nynější věci činí 1 428 Kč (21 % z 6 800 Kč). Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem činí 13 228 Kč (5 000 Kč + 2 × 3 100 Kč + 2 × 300 Kč + 1 428 Kč).

[45] Žalovaný je tak povinen stěžovateli zaplatit náklady řízení za žalobu a za kasační stížnost v celkové výši 24 456 Kč (11 228 Kč + 13 228 Kč) na účet Mgr. Jiřího Slováčka, Ph.D., advokáta se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[46] Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu